

Iz 50,4-11

Jak taky může vypadat Boží služebník

1. čtení: Žalmn 23 **Hospodin je můj pastýř, nebudu mítí nedostatku. ...**

kázání: Iz 50,4-11 ...**Nastavuji záda těm, kteří mě bijí, a své líce těm, kdo rvou mé vousy, neukrývám svou tvář před potupami a poplíváním. Panovník Hospodin je moje pomoc, proto nemohu být potupen, proto tvář svou nastavuji, jako kdyby byla z křemene, a vím, že nebudu zahanben. ...**

Bratři a sestry,

jsou v Bibli slova, kterým nerozumíme. Já jsem farář a vy ode mě čekáte, že já budu rozumět a budu Vám osvětlovat. Ale já taky nerozumím. Spouště věcí. Ale pak se stane, že přijde situace, ve které najednou člověk chápe. A zrovna u tohoto biblického textu máte tu výhodu, že jej chápu o něco víc, než vy. A můžu Vám jej osvětlit. Aspoň trochu. Před jedenácti lety se mi narodil syn, Jáchym. A bylo to krásné, naše první dítě, já poprvé otcem. Ale pak to přišlo. Dítě, miminko, se učí tím, že zkouší, co všechno jde. Co všechno jde osahat, ochutnat, vzít. A já už v té době měl vousy. No a můj synáček našel zalíbení v tom, že se vždycky prohrabával těmi mými vousy, po chvílce si jich vzal do dlaně přesně takový počet, aby je ještě dokázal vytrhnout, sevřel pěstičku a škubnul. To vy, bratře bez vousů a vy, sestry, nemůžete pochopit. To je taková bolest. Kam se hrabe vytrhávání vlasů. To je legrace. Ale vousy. Jednou už jsem to nevydržel a noemálně jsem se oholil. Protože jsem to nedokázal snášet. Od té doby jsem duchovně vyrostl a přišli další děti a všechny měly tutéž zálibu jako Jáchym, ale já už byl někde jinde. A nešlo o to, že bych si zvykl. Na trhání vousů se nedá zvyknout. Na vrtání zubů jste si taky asi nikdo nezvykli. Prostě to bolí jak sviňa. Ale věřím, že jsem duchovně povyrosl. Sice ne až do té výše, že bych líce záměrně nenastavoval, aby rvali, ale když už jsem to nezvládl ohlídat a Lajla nebo Juda zase nahmatali ten správný maximální počet, který ještě dokážou vyrvat a vyrvali, sice jsem vždycky zaječel, ale už jsem se neoholil.

Omlouvám se, zase začínám kázání jakoby vážně a vlastně jde o blbost. Ale mě ta slova proroka v tomhle opravdu zasáhla. *Nastavuji záda těm, kteří mě bijí*, (to ještě úplně ne) *a své líce těm, kdo rvou mé vousy*, (ano, Zde!) *neukrývám svou tvář* (teda trochu se snažím ji ukrýt ale...) *před potupami a poplíváním* (no, to taky ještě ne). Samozřejmě to jsou duchovní výšiny, kterých nedosahuji, ale co nebo koho to tady prorok představuje? Božího služebníka, skutečného Izraele, Krista ... vlastně sám sebe. A nás zve k tomu, abychom i tento rozměr víry přijali. Chodíme do kostela, věříme v Boha, někdy ve chvílích milosti věříme i Bohu. A mám pocit, že stále tajně doufáme, že se nám v životě povede líp. Než kdybychom na Boha kašlali. Že nám to prostě Bůh v životě nějak usnadní, že budeme mít výhody. A někdy ano. Vlastně často ano. A Hospodin je pastýřem, a my nemáme nedostatku. Odpočíváme na travnatých nivách, chodíme si na klidná místa u vod. A je to fajn. Ale pak přijde okamžik, chvíle milosti, kdy nám najednou nestačí být Boží ovečkou. Kdy přijde životní výzva být Božím uředníkem, Hospodinovým služebníkem. A my přemůžeme strach a jdeme do toho. Třeba z toho bude ještě větší Boží výhoda. Budu to pak mít v životě ještě snažší. Nebudeš. Bude to mnohem těžší. Ale bude to skutečné.

Pojďme si tu prorokovu báseň znova přečíst a přemýšlet o ní. A pozor, je to báseň. Ne návod ani popis. Musíš číst pomalu, zastavovat se, musíš vnímat obrazy. Ještě jinak než jenom mozkem, myšlením. Báseň Tě má zasáhnout a proměnit. Ne jen vést k přemýšlení. Tak kdo to je ten Hospodinův služebník, ten Boží uředník? (znovu přečíst Iz 50,4-11).

Ucho a jazyk. Slyšet a mluvit. Ucho. Nezacpávat si uši, nezpívat jim ukolébavky ale nechat Hospodina, aby každé ráno probudil i mé uši. Abych slyšel. A čistit si uši. Ucho se brání, produkuje maz, zacpává se jakoby samo. Někomu víc, někomu míň. My, kterým hodně, máme tu povinnost nebýt prasata a čistit si uši. Panovník Hospodin mi otevřel uši a já nevzdoruji ani neuhýbám nazpět. A můžu najednou zaslechnout ten Boží hlas. Hlas tichý a jemný. A najednou slyším i ty lidské hlasy. Ty, které volají o pomoc, ty, které pláčou, ty, které jen šeptají své bolesti. A já je slyším a neuhýbám. A Hospodin mi dal jazyk, abych uměl zemdleného podpírat slovem. Protože tak strašně často nemůžu nic jiného. Nemůžu na sebe vzít ty jeho bolesti, nemůžu ho uzdravit, nemůžu zničit ty, kteří mu ubližují. A zbývá mi jen ucho ke slyšení a jazyk k podpírání slovem. A ono je to Boží.

Tak, a pak přijde odměna. Já to všechno slyšel, vyslechl, dokonce i slovem podepřel a na Pánu Bohu teď je, aby poslal nějakou tu odměnu. Nějaké to ulehčení pro mě samotného. Houby. Zkusíš se zastat člověka, zkusíš být věrný pravdě, zastat se pravdy, dosvědčit Pána Boha ... a teprve to přijde. Rány přes záda i přes ústa, vyrvávání vousů, pomluvy a plivance do tváře. Až to v bibli vypadá jako pravidlo. Vyslechni člověka v jeho trápení, poslechni Boha, zastaň se pravdy a zastaň se utlačovaného... a dostaneš přes hubu. A budou se ti smát a budou tě pomlouvat a vymýšlet si kdovíco a kdovíproč najednou chceš být Matka Tereza. Poslechně Boha a schytáš to. Vždycky, když v bibli někdo poslechně Boha a promluví pravdu, začnou se dít zázraky. Lidé začnou vstávat a děkovat Bohu a důvěřovat Bohu...nebo na tebe házet šutry. V lepším případě jen házet klacky pod nohy. Vždycky. Když promluví Bůh, když i skrze Tebe se stane pravda, přijdou problémy. Samozřejmě, od nepřátel. To by šlo. Ale tak často od přátel, od těch blízkých, od těch, od kterých očekáváš podporu a pomoc, od těch tvých, na tvé straně...přijde nepochopení, přijde výsměch, přiletí kameny.

Panovník Hospodin je moje pomoc, proto nemohu být potupen, proto tvář svou nastavuji, jako kdyby byla z křemene, a vím, že nebudu zahanben. Zrodí se víra. Ta skutečná důvěra. Nebude to v životě lehčí, nebudou mi najednou rozumět a chápat mě. Ne. Ale zrodí se víra. Taková ta víra, která to unese.

Ale do toho všeho pozor. Veliký pozor. Ne vždycky, když chceš pomáhat, znamená to, že na Tvé straně je Bůh. Bůh si nevybírá strany. To ty máš být na jeho straně. *Kdo z vás se bojí Hospodina a poslouchá jeho služebníka? Kdo chodí v temnotách, kde není žádná záře, ten ať doufá v Hospodinovo jméno a opře se o svého Boha. Hle, vy všichni, kdo rozděláváte oheň, jiskrami se opásáte k boji. Jen chod'te ve svítu svého ohně, v jiskrách, které jste zanítily! Má ruka vám způsobí, že ulehnete v trápení.* Temnoty. Ty nám jsou společné. Věřící i nevěřící známe temnoty. Nevíme. Jsme bezradní. A někdo chce z těch temnot pryč a ještě mu Bůh neprobudil uši. Ještě Bůh ani nepromluvil a on už chce být prorokem a zachráncem. Jsou lidé, kteří to mají rádi. Být zachránci a vlastně si užívají to protivenství ostatních a vidí v tom důkaz, že jsou na správné straně. Já někdy taky. Taky mě někdy postihne ten idiotský nápad, že bych mohl být služebníkem a učedníkem a prorokem a zastáncem. A začnu vymýšlet kde a koho se zastat a proti komu vystupovat. A ono houby. Ještě mi Bůh neprobudil uši. A já se snažím v té tmě rozdělat svoje vlastní ohníčky. A svítit si sám. A ty ohníčky se rozrostou v ohně a stanou se z nich ohně válečné. A najednou už nejde tolik o podpírání zemdlého slovem ale mnohem víc jde o to sejmutí těch nepřátel. A místo pomoci jdu bojovat a ještě si idiotsky stavím Pána Boha na svou stranu. Pane Bože chraň. Chraň nás od vlastních ohňů a od vlastních bojů. Chraň nás, abychom svou vlastní vinou neulehly v trápení.

Pane Bože, hledáme víru. Hledáme tu skutečnou důvěru. Probud' nám uši a dej odvahu našemu jazyku. Dej nám na srdce ty, kteří potřebují naši pomoc a dej nám tu víru, která unese i to vyrvávání vousů. Amen